

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 841/2015
04.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца-противтуженог Т.ш. Д.П. Г.К., чији је пуномоћник С.Р., адвокат из Н., са умешачем на страни тужиоца И.С., против туженог-противтужиоца М.С. из Ш., чији је пуномоћник Ж.С., адвокат из В., ради утврђења и чинидбе, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3678/14 од 20.01.2015. године, у седници одржаној 04.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3678/14 од 20.01.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Косовској Митровици, Судска јединица у Ранилугу П1 275/12 од 30.12.2013. године, ставом првим изреке, поништени су као незаконити одлука тужиоца од 18.01.2011. године, којом је извршен избор наставника групе електротехничких предмета, као и уговор о раду од 01.02.2011. године закључен између странака. Ставом другим изреке одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Допунском пресудом истог суда од 03.09.2014. године одбијен је противтужбени захтев туженог којим је тражио да се наложи тужиоцу да га распореди на послове наставника групе електротехничких предмета.

Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж1 3678/14 од 20.01.2015. године одбио као неосноване жалбе туженог и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

У поступку није учињена битна повреда одредаба поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је обављао функцију директора тужиоца у периоду од 18.12.2006. до 17.12.2010. године, до истека мандата. Након тога, био је вршилац дужности директора до 18.05.2011. године. У својству директора, тужени је расписао конкурс за радно место наставника групе електротехничких предмета, на неодређено време, за 40 сати недељно. По окончању конкурса тужени је донео одлуку којом је, од шесторице пријављених кандидата, примио себе у радни однос на неодређено време. Потом је донео решење према коме би му, на радном месту наставника електротехничке групе предмета, мировала права и обавезе из радног односа, док обавља функцију директора. Уговор о раду за обављање ових послова тужени је потписао и као запослени и као овлашћено лице послодавца. Републички просветни инспектор је у записнику од 12.12.2011. године констатовао да није било потребе да се расписује конкурс за радно место наставника групе електротехничких предмета, с обзиром на то да у моменту када је расписан, није постојао незаступљен час из ове групе предмета.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су оценили да су одлука о избору туженог за пријем у радни однос на неодређено време и уговор о раду, који је тужени потписао као запослени и представник послодавца, ништави правни акти.

Према члану 103. став 1. ЗОО уговор који је противан принудним прописима, јавном поретку или добрим обичајима ништав је ако је циљ повређеног правила не упућује на неку другу санкцију или ако закон у одређеном случају не прописује што друго.

Према члану 62. став 3. тачка 17. Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“, број 72/09, 52/11) директор одлучује о правима, обавезама и одговорностима ученика и запослених, у складу са овим и посебним законом. Ставом 4. истог члана предвиђено је да у случају привремене одсутности и спречености директора да обавља дужност, замењује га наставник, васпитач и стручни сарадник у установи на основу овлашћења директора, односно органа управљања, у складу са законом.

Имајући у виду да је, у конкретном случају, одлуком од 18.01.2011. године за наставника групе електротехничких предмета на неодређено време са пуним радним временом избор извршио в.д. директор за самог себе, што је у супротности са цитираним чланом закона, јер је био у обавези да да овлашћење другом запосленом раднику у писменом облику који би донео одлуку о избору по прибављеном мишљењу Школског одбора, правилан је закључак нижестепених судова да је одлука о избору донета у супротности са законом.

Поред тога, и уговор о раду је закључен супротно одредби члана 30. Закона о раду. Овом законском одредбом прописано је да се радни однос заснива уговором о раду који закључују запослени и послодавац. У конкретном случају, уговор о раду закључио је М.С. (овде тужени) у својству запосленог и у својству

послодавца, па је правилан закључак нижестепених судова да су спорна одлука о избору и уговор о раду ништави правни акти.

На основу члана 405. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**